03/07/2023

Φθιώτιδος Συμεών: «Την πραγματική συμπερίληψη την βλέπουμε στην ζωή του Χριστού»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Στον Ιερό Ναό των Αγίων Πρωτοκορυφαίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου της ομωνύμου Ενορίας Παγκρατίου Λαμίας ιερούργησε μεθεόρτως ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών. *“Η αληθινή δύναμη δεν είναι να καταδυναστεύει κανείς, αλλά να αγαπά, να ευεργετεί, να συγχωρεί, να αγκαλιάσει”*, είπε μεταξύ άλλων στο κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος.

Η Αρχιερατική Θεία Λειτουργία μεταδόθηκε απευθείας από τηλεοράσεως, ραδιοφώνου και διαδικτύου, ενώ τα ιερά αναλόγια στελέχωσαν μαθητές και μαθήτριες του Ωδείου της Ιεράς Μητροπόλεως «Γερμανός ο Μελωδός» υπό την

καθοδήγηση του Καθηγητού του Ωδείου και Πρωτοψάλτου του Ναού κ. Ευθυμίου Τσούμα.

Στο κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών με αφορμή το ευαγγελικό ανάγνωσμα της θεραπείας του δούλου του Εκατοντάρχου χαρακτηριστικά υπογράμμισε:

«Για μια ακόμη φορά ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός ερχόμενος σε συνάντηση με τον άνθρωπο της εποχής, του μιλά και μιλά στον καθέναν από εμάς και έτσι μας φανερώνεται και σήμερα ποια είναι η ποιότητα, ποια είναι τα χαρακτηριστικά της αληθινής πίστης και μάλιστα της μεγάλης πίστης και μας προβάλλει και μας παρουσιάζει ποιος είναι ο τρόπος, με τον οποίον άνθρωπος πραγματικά επικοινωνεί με το Θεό και όχι εικονικά.

Πολλές φορές μέσα στη ζωή μας μπορεί να νομίζουμε ότι είμαστε καλοί χριστιανοί, μπορεί να νομίζουμε ότι είμαστε ενδεχομένως και καλύτεροι από τους άλλους, μπορεί να νομίζουμε ότι εφαρμόζουμε σωστά το Ευαγγέλιο του Χριστού, το Νόμο του Θεού, ότι επιτελούμε σωστά τα θρησκευτικά μας καθήκοντα, αλλά όμως μπορεί να μην είμαστε κοντά στο Θεό, παρά ταύτα δεν βέβαιο ότι ο Θεός μιλάει μέσα στην καρδιά μας, για αυτό και έχουμε δει μέσα στο διάβα της ζωής μας, αλλά ενδεχομένως το βλέπουμε και στον ίδιο τον εαυτό μας, πολλούς ανθρώπους, οι οποίοι εκκλησιάζονται, οι οποίοι θρησκεύονται, οι οποίοι φαίνονται εξωτερικά ευλαβείς ή ευσεβείς, παρά ταύτα η ζωή τους, παρά ταύτα ο τρόπος της ζωής τους, παρά ταύτα ο τρόπος της επικοινωνίας τους να μη φανερώνει και να μην αποκαλύπτει ανθρώπους, οι οποίοι πιστεύουν στο Θεό.

Βλέπουμε ακόμη και μέσα στο χώρο της Εκκλησίας σκληρότητα, φθόνο, κατάκριση, πάθη σοβαρά και μεγάλα, τα οποία φανερώνουν απόσταση από τον Θεό. *Δεν μπορεί κανείς να λέει ότι αγαπά τον Θεό και να μην αγαπά τον αδερφό του, δεν μπορεί κανείς να λέει ότι αγαπά τον Θεό και να μη νοιάζεται για το διπλανό του, δεν μπορεί κανείς να λέει ότι αγαπά τον Θεό και να κατακρίνει το διπλανό του, να φθονεί το διπλανό του, να συκοφαντεί και να διαβάλλει τον διπλανό του, δεν μπορεί κανείς να λέει ότι αγαπά τον Θεό και να μη ζει με σεβασμό απέναντι στον άλλον, με ανεκτικότητα, να μην αναγνωρίζει την αξία που έχει ο άλλος, διότι ο κάθε άνθρωπος έχει μοναδική και ανεπανάληπτη αξία.* ***Υπάρχουν άνθρωποι μέσα στο χώρο της θρησκευτικής ζωής διαχρονικά όχι μόνο σήμερα, ούτε λίγο, ούτε πολύ, που θεωρούν πως ο Θεός τους οφείλει, ο Θεός τους χρωστάει, ότι ο Θεός είναι τρόπον τινά υποχρεωμένος καθώς αντιλαμβάνονται τη σχέση με το Θεό ως μία σχέση συναλλαγής.***

Πόσες φορές δεν έχουμε ακούσει ανθρώπους είτε δυνατά, φωναχτά είτε σιωπηρά και κρυφά να γογγύζουν και να λένε μέσα τους: «μα Θεέ μου εγώ δεν έλειψα ποτέ από την εκκλησία, εγώ δεν άφησα νηστεία για νηστεία, δεν άφησα λαμπάδα για λαμπάδα, εγώ πάντοτε ήμουν παρών παντού και πάντα εσύ γιατί είσαι απών από τη ζωή μου, γιατί να υποφέρω, γιατί να βασανίζομαι; Υπάρχει μία αντίληψη σε κάποιους ανθρώπους ότι οι χριστιανοί δεν πρέπει να υποφέρουν, ότι ένας που είναι χριστιανός έχει εξασφαλίσει μία προστασία λες και ο Θεός είναι μία εταιρεία σεκιούριτι που έχει αναλάβει τη φύλαξη μας και δεν είναι Θεός αγάπης, Θεός σχέσης, Θεός εμπιστοσύνης.

Όλα αυτά σήμερα τα αποδομεί το σημερινό Ευαγγελικό Ανάγνωσμα και μας φανερώνει την αλήθεια και την ουσία της σχέσης με τον Θεό.

Πρώτο και κύριο και σημαντικό έρχεται ο Εκατόνταρχος στο Χριστό και ζητά βοήθεια για έναν υπηρέτη του, όχι για το σαρκικόν παιδί του, όχι για την οικογένειά τους, ούτε για τον εαυτό του. «Υποφέρει λέει, ένας δούλος μου, υποφέρει ένας εργάτης μου, υποφέρει ένας συνεργάτης μου που είναι στη δούλεψη μου, που είναι ασθενής, σε παρακαλώ βοήθησε με». Και πως παρακαλεί; Δεν του λέει σε παρακαλώ επειδή στο ζητάω εγώ ο αξιωματικός, επειδή στο ζητάω εγώ ο κάποιος, εγώ ο οποίος έχω γνωριμίες, εγώ ο οποίος γνωρίζω τον αυτοκράτορα, εγώ ο οποίος έχω διασυνδέσεις, εγώ ο οποίος είμαι σπουδαίος και με αναγνωρίζουν όλοι οι άλλοι. Πως το ζητά στο Χριστό: Κύριε δεν είμαι άξιος ούτε υπό τη στέγη μου να εισέλθεις, δεν είμαι άξιος να περάσεις κάτω από το σπίτι μου. Με αυτήν την ταπείνωση προσεγγίζει τον Χριστό. Έρχεται και παρακαλά τον Χριστό για ένα ξένο, χωρίς να τον δει υποτιμητικά, να τον δει με αλαζονεία, με έπαρση, με υπερηφάνια!

Πόσες φορές δε συμβαίνει στη ζωή μας να λέμε ότι είμαστε δήθεν χριστιανοί και να κοιτάμε αφ' υψηλού το διπλανό μας*, να θεωρούμε αυτόν, ο όποιος είναι φτωχός ή ο όποιος είναι ολιγογράμματος ή ο οποίος δεν έχει κάποια θέση ότι είναι δεύτερης ή τρίτης κατηγορίας και συγχρόνως αν θεωρούμε ότι κάποιος έχει ισχύ εξουσία και δύναμη να τρέχουμε από πίσω, να τον κανακεύουμε.*

Ακούμε συνέχεια σύγχρονες έννοιες, μοντέρνες, οι οποίες όμως αναφέρονται σε πράγματα κλασικά και διαχρονικά. Ακούμε για την έννοια της συμπερίληψης, οι εκπαιδευτικοί που διακονούν στην εκπαιδευτική κοινότητα το ακούνε συνέχεια, υλοποιούν δράσεις συμπεριλήψης, αισθάνονται οι άνθρωποι ότι είναι όλοι ίσοι, ότι δεν υπάρχουν διαφορές, ότι δεν υπάρχουν διακρίσεις από καμία αφορμή και καμία προϋπόθεση. Βλέπουμε όμως ότι η πραγματική συμπερίληψη, την πραγματική συμπερίληψη την βλέπουμε στη ζωή του Χριστού όταν φθάνει ο Χριστός να χαρακτηρίζει και να φέρνει ως πρότυπο πίστεως όχι τον κλασικό χριστιανό, όχι τον κλασικό ιουδαίο της συναγωγής, όχι αυτόν, ο οποίος ξημεροβραδιαζόταν στην εκκλησία αλλά το ταπεινό, τον άνθρωπο που είχε ταπεινότητα, που έχει σεμνόττητα, που είχε νοιάξιμο για το διπλάνο του. Αυτόν που έχει ανοίξει την καρδιά του και είχε χωρέσει τους πάντες, αυτόν ο οποίος είχε ξεχάσει την πρόσκαιρη εξουσία την οποίαν είχε και έβλεπε την αληθινή εξουσία, διότι η αληθινή εξουσία είναι η εξουσία της αγάπης.

Η πραγματική εξουσία είναι η εξουσία να αγαπάς. Η αληθινή δύναμη δεν είναι να καταδυναστεύει κανείς, αλλά να αγαπά, να ευεργετεί, να συγχωρεί, να αγκαλιάσει*. Να προχωρά μπροστά μαζί με τον άλλο και όχι με αποκλεισμούς. Αυτή είναι η συμπερίληψη. Αυτή είναι μία κοινωνία πραγματικά συμπεριληπτική, η οποία όλους τους προσλαμβάνει, όλους τους αποδέχεται και όλους τους προσκαλεί και τους καλεί σε μία κοινή ζωή αγάπης, συνεργασίας και*

αποδοχής».

Κλείνοντας το κήρυγμά του ο κ. Συμεών ανέφερε:

«Σήμερα ο Χριστός μας προσφέρει μηνύματα καίρια και μας καλεί να τα ακούσουμε και να τα βάλουμε καλά στην καρδιά μας, να αποκτήσουμε και εμείς στη δύναμη στην προσευχή μας, να μην προσεγγίσουμε το Χριστό διεκδικητικά όπως κάνουμε στις μεταξύ μας σχέσεις. Τι κάνουμε στις σχέση μας; Διεκδικούμε, θεωρούμε ότι έχουμε δικαιώματα απέναντι στον άλλον και μάλιστα σε τέτοιο σημείο που πολλές φορές θεωρούμε τον άλλον άνθρωπο ιδιοκτησία μας, κτητικότητα προς το σύντροφό μας, προς τα παιδιά μας, προς τους γονείς μας, όλοι μας ανήκουν και όλα μας ανήκουν και έρχεται αυτός ο άνθρωπος να μας καλέσει για να μας προσκαλέσει, το παράδειγμα αυτό μας φέρνει σήμερα ο Χριστός, να απεκδυθούμε της οποιασδήποτε διεκδικητικότητας και να ανοίξουμε την καρδιά μας, να πούμε ταπεινά κι εμείς στον Χριστό:

«Χριστέ μου δεν είμαι άξιος να περάσεις κάτω από τη στέγη της καρδιάς μου, δεν είναι έτοιμη η καρδιά μου, δεν είναι έτοιμος ο χώρος μου, δεν είναι έτοιμο το σπίτι μου, δεν είμαι έτοιμος εσωτερικά, δεν είμαι άξιος για εσένα αλλά πες έναν λόγο, πες ένα λόγο και μόνο. Ένας λόγος σου και μόνο μου φτάνει Χριστέ μου για να γιατρευτώ, για να γιάνω, για να θεραπευθώ, για να γεμίσω με αγάπη και με δύναμη. Με ένα σου βλέμμα, ένα σου λόγο, μία σου ανάσα, ένα νεύμα σου Χριστέ μου είναι αυτό το οποίο λαχταρά η ψυχή μου και η καρδιά μου, ούτε και για αυτό δεν αξίζω αλλά εγώ σου το ζητώ και σε εκλιπαρώ. Ο Κύριος τότε ελεεί, ο Κύριος τότε έρχεται στη ζωή μας, αλλάζει τη ζωή μας. Ο Κύριος είναι γενναίος,

γενναιόδωρος, ο Κύριός μας είναι ανοιχτοχέρης. Μία κίνηση, ένα βηματάκι κάνει ο άνθρωπος, άπειρα βήματα κάνει ο Θεός για να συναντήσει τον άνθρωπο».

Προ της απολύσεως, ο Προϊστάμενος του Ιερού Ναού Πρωτ. π. Βασίλειος Καραμέρης εκ μέρους όλων καλωσόρισε τον Σεβασμιώτατο για μία ακόμη φορά στην Ενορία του Παγκρατίου και τον ευχαρίστησε για την πατρική του αγάπη και την στήριξη που παρέχει αγκαλιάζοντας καθημερινά, όπως όλες τις Ενορίες της Μητροπόλεως και την Ενορία του Παγκρατίου.

Φωτογραφίες: Δημήτριος Ανάγνου